

Klienthistorie:

Det var den 25. oktober 2007. En dejlig efterårs morgen, hvor solen skinnede fra en skyfri himmel. Min søn, dengang 2 år, dansede ud ad døren. Stolt i sin nye flyverdragt. Vi gik glade hen til min cykel, tog cykelhelme på og kørte af sted mod Lucas' dagpleje. Lucas sad på cykelstolen bag ved mig og vi snakkede og sang, mens vi cyklede af sted. Pludselig kunne jeg inde af en sidevej se en sort firhjulstrækker komme kørende med vanvittighed høj fart. Vi var selv på vej ned af en bakke og jeg kunne se, det ville gå galt. Jeg sagde til Lucas: "Put dig ind til mor." Det havde han gjort så tit, når vi cyklede, hvis han frøs eller var træt. Men ikke i dag. Det var ikke på grund af hverken kulde eller træthed, at han skulle putte sig ind til mig. Det var så jeg kunne beskytte ham. Og det gjorde jeg.

Bilen bragede lige ind i os. Den ramte cyklens forhjul og jeg fløj ud på asfalten. Lucas var spændt fast i cykelstolen, som landede ned på siden. Han skreg og skreg og skreg. Skrig man ikke kan forestille sig. Skrig som stadig kan runge i mit hoved. Jeg landede på asfalten med hovedet først. Lucas havde få dage forinden spurgt mig, hvorfor jeg ikke havde cykelhjelme på. Og jeg kunne ikke give ham en ordentlig forklaring, om at jeg var voksne og så er mit hoved ikke så vigtig som hans!!! Så jeg havde købt en cykelhjelme, som jeg kørte med, når jeg havde Lucas med. Nu kører jeg altid med den. Cykelhelmen reddede mit liv. Den flækkede 5 steder i mit fald.

Som jeg lå der på den kolde asfalt, kunne jeg kun høre Lucas' skrig. Og det eneste, jeg tænkte på, var, at trøste og berolige ham. Så jeg kravlede hen af asfalten og fik Lucas puttet ind til mig og sammen lå vi der på vejen. Manden, der havde kørt os ned, kom ud af bilen, et vidne hjalp os op og stå og støttede os ind i bilen. Jeg skulle bare hjem, så jeg kunne berolige Lucas igen.

Tiden derefter var ekstrem hård. Lucas havde det rigtig skidt psykisk. Han var bange, når vi skulle krydse en vej og skreg, når han så en sort firhjulstrækker. Der skete noget i forhold til hans adfærd, som gjorde, at han altid ville have mig eller hans far i nærheden. Han var utryk ved alle andre, utryk ved nye steder og fremmede personer. Han farede sammen ved høje lyde eller pludselige bevægelser.

Han havde brug for, vi forberedte ham på, hvad vi skulle og blev det ændret, kunne det vælte ham. Vi fik en speciel pædagogisk børnehavaplads til ham, hvor vi vidste han ville være tryk.

Jeg var sengeliggende i 3 uger med kraftig hjernerystelse. Jeg kom til fysioterapeut og mit bækket var slået skævt, så de ikke anbefalede mig at få flere børn. Mine ryghvirvler havde flyttet sig og smerterne var uudholdelige.

Her 3 ½ år efter har Lucas haft en god tid i børnehaven. Han er blevet mere tryk og fundet sit dejlige humør igen. Han skal starte i skole til sommer og vi er spændte på, hvordan det kommer til at gå, når han igen kommer i uvante og utrykke rammer.

Jeg selv er blevet erklæret 12 % invalid med postcommotionelt syndromet, som er efterfølgende af kraftig hjernerystelse. Den læsion jeg har i hjernen gør, at jeg altid har det som ved en hjernerystelse; følsom ved lys og lyd, ordmobiliseringsvanskeligheder, koncentrationsvanskeligheder, balance og koordinationsbesvær. Den dårlige ryg har gjort, at jeg har vanskeligt ved trapperne i vores hus og løft. Så vi har måtte sætte huset til salg. Jeg har fået trænet min ryg op igen, så jeg kunne blive gravid igen. Men den graviditet og fødsel var også hård ved mig, så vi ved der ikke kan komme flere børn. For at have mindst mulige smerter skal jeg løbetræne tre gange i ugen og styrketræne flere gange i ugen.

For to måneder siden ramlede det hele sammen igen. Jeg havde fået ordineret noget stærk migræne medicin. Da jeg tog det første gang blev jeg så dårlig, at jeg blev lam i hele kroppen og kun mit hjerte og hjerne fungerede. Jeg blev akut indlagt med ambulance til genoplivning. Det var forfærdeligt.

Jeg kæmper mig vejen tilbage igen og har fået utallige forskellige behandlinger. I alt det snakkede jeg med Camilla. Efter den medicinforgiftning søger jeg megen alternativ behandling i stedet for at tage piller.

Camilla og jeg gik i mødregruppe sammen og jeg er så imponeret over, hvad hun kan. Camilla fortalte mig, om hendes nye uddannelse, og jeg vidste bare inderst inde, at Camilla ville kunne hjælpe mig. Jeg har nu haft to behandlinger ved Camilla og kan mærke stor forskel. Både fysisk og psykisk. Camilla har et fantastisk roligt og mildt væsen, som gør, at man med det samme føler sig i trygge hænder. Og Camilla har en stor empati og indlevelsessevne, som gør, at jeg virkelig føler mig hørt og taget alvorligt. Min neurolog vil gerne ordinere lykkepiller til mig, fordi jeg ikke producerer serotonin i hjernen (*red. hjernen og tarmen*). Sammen med Camilla har vi testet forskellige former for medicin og hvad jeg kan tåle. Camilla har balanceret min krop, så den nu selv begynder at producere serotonin og derfor ikke behøver at tage lykkepiller. Jeg føler mig gladere, har mere energi og ikke helt så træt. Jeg føler mig tryk ved at vide at jeg har fundet den rigtige behandlingsform, som gør mit liv med min mand og mine to dejlige drenge så fantastisk.

Stinne